

Sygn. akt III PK 70/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Z. G.
przeciwko "T.S." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 16 stycznia 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo Z. G. przeciwko T. S. Spółce z o.o. w S. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia. Powód zatrudniony był w pozwanej Spółce ostatnio na stanowisku mistrza zmianowego. W dniu 26 kwietnia 2012 r. pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Powództwo powoda o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy zostało oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2013 r., a Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r. oddalił apelację powoda. W dniu 14 maja 2012 r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego na samowolnym opuszczeniu stanowiska pracy w czasie pełnienia nadzoru mistrzowskiego na II zmianie w dniu 26 kwietnia 2012 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne, stając na stanowisku, że przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia była prawdziwa i uzasadniona. Sąd pierwszej instancji stwierdził ponadto, że w świetle art. 60 k.p. brak było podstaw prawnych do zgłoszenia przez powoda żądania przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. W ocenie tego Sądu, skoro w sytuacji objętej art. 60 k.p. roszczenie o przywrócenie do pracy nie przysługuje, to żądanie zasądzenia odszkodowania nie jest żądaniem alternatywnym i bez modyfikacji roszczenia przez stronę powodową nie może zostać uwzględnione. Tymczasem powód, mimo reprezentowania go przez zawodowego pełnomocnika, któremu zwrócono - w trybie art. 477 zdanie drugie k.p.c. - uwagę na treść art. 60 k.p., podtrzymał żądanie przywrócenia do pracy. Nie było żadnych przeszkód do sformułowania przez powoda żądania ewentualnego o zasądzenie odszkodowania przewidzianego w art. 60 k.p. na wypadek, gdyby jego roszczenie o przywrócenia do pracy wynikające z dokonanego mu przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę zostało prawomocnie oddalone, do czego istotnie doszło w dniu 22 maja 2014 r.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację powoda od powyższego wyroku.

Sąd odwoławczy uznał, że doszło do niezgodnego z prawem rozwiązania z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia, jednak ocena ta nie ma wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Zdaniem Sądu odwoławczego, powód mógł domagać się wyłącznie zapłaty odszkodowania w związku z rozwiązaniem - w okresie wypowiedzenia - umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, a takie roszczenie nie zostało przez niego zgłoszone, mimo reprezentowania powoda przez zawodowego pełnomocnika. Tymczasem z brzmienia art. 60 k.p. wynika, że jedynym przysługującym pracownikowi roszczeniem z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w okresie wypowiedzenia jest odszkodowanie. W sytuacji określonej w tym przepisie wyłączone jest zatem przewidziane w art. 56 § 1 k.p. roszczenie pracownika o przywrócenie do pracy, pomimo że zarówno art. 56 § 1 k.p. jak i art. 60 k.p. odnoszą się do sytuacji, w której rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie. W rezultacie, niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia w okresie prawidłowo dokonanego wypowiedzenia rodzi po stronie pracownika wyłącznie określone w art. 60 k.p. roszczenie o odszkodowanie i wyłącznie w wysokości ograniczonej do wynagrodzenia za czas do upływu okresu wypowiedzenia, z pominięciem regulacji art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. Taka możliwość została bowiem wyraźnie wyłączona w art. 60 k.p. Skoro wadliwe rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło w okresie prawidłowego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę (co zostało przesądzone prawomocnym wyrokiem), powodowi nie przysługiwało z tego tytułu roszczenie o przywrócenie do pracy, chociaż pracodawca naruszył przepisy o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 września 2005 r., II PK 305/04, Prawo Pracy 2005 nr 10, s. 34), a przysługiwało mu wyłącznie roszczenie o odszkodowanie.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c., sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, a więc nie może, wbrew żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze, czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Sąd nie może zmienić podstawy faktycznej powództwa, ponieważ wówczas, przekraczając jej granice i nawet uwzględniając zasługujący na ochronę interes prawny jednej ze stron, staje się jej adwokatem, pozbawiając przegrywającego możliwości obrony swych praw. Co prawda według art. 477¹ k.p.c. sąd w postępowaniu odrębnym z zakresu prawa pracy może uwzględnić inne roszczenie alternatywne pracownika niż żądanie zgłoszone w pozwie, które okazało się bezzasadne, jednak żądanie zasądzenia odszkodowania z art. 60 k.p. nie jest żądaniem alternatywnym, które sąd może uwzględnić z urzędu, gdyby przywrócenie do pracy okazało się niemożliwe lub niecelowe. Przepis art. 60 k.p. znajduje zastosowanie w przypadku niewadliwego wypowiedzenia umowy o pracę. Skoro wypowiedzenie jest niewadliwe, to - pomimo niezgodności z prawem rozwiązania niezwłocznego - umowa rozwiązałaby się z upływem okresu wypowiedzenia (w analizowanym przypadku z dniem 31 lipca 2012 r.). Niecelowe byłoby więc w przypadku wadliwego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przywracanie pracownika do pracy na czas do zgodnego z prawem rozwiązania umowy z upływem okresu wypowiedzenia. W takiej sytuacji konstrukcja w zakresie roszczeń zbliżona jest do przyjętej w odniesieniu do umów terminowych co do ich rodzaju - wyłącznie odszkodowanie (art. 50 § 3 i art. 59) i wysokości - do czasu, do którego umowa miała trwać (art. 50 § 4 i art. 58 zdanie drugie).

W ocenie Sądu drugiej instancji, niedopuszczalne było zgłoszenie przez powoda żądania zasądzenia odszkodowania przewidzianego w art. 60 k.p. dopiero na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 stycznia 2015 r. Zgodnie bowiem z art. 383 k.p.c., na etapie postępowania apelacyjnego nie można ani rozszerzać żądania pozwu, ani występować z nowymi roszczeniami. Niedopuszczalne jest zatem dokonywanie zmiany powództwa, czy to poprzez zmianę podstawy faktycznej dochodzonych pierwotnie roszczeń, czy też przez wyeksponowanie nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na przesłanki

innego przepisu prawa materialnego, wskazanego jako nowa podstawa materialnoprawna dochodzonego roszczenia.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 60 k.p., przez niewłaściwą wykładnię przejawiającą się w błędnym uznaniu, że w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw prawnych do przywrócenia powoda do pracy, gdyż w razie rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę w okresie wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje jedynie odszkodowanie, podczas gdy przepis ten znajduje zastosowanie tylko do niewadliwego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, natomiast powód kwestionował prawidłowość i zasadność wypowiedzenia mu umowy o pracę, a w dniu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji oczekiwał na rozpoczęcie biegu terminu do złożenia skargi kasacyjnej od wyroku oddalającego jego roszczenie co do bezzasadności wypowiedzenia umowy o pracę (co wykluczało zastosowanie art. 60 k.p. jako podstawy prawnej wyroku) i w dacie orzekania przez Sąd drugiej instancji okoliczność ta nie została uwzględniona, 2) art. 56 § 1 i § 2 w związku z art. 45 § 2 k.p., przez ich niezastosowanie i brak orzeczenia dla powoda odszkodowania, pomimo że w dacie wydania zaskarżonego wyroku - ze względu na niemożność dokonania przekształcenia powództwa przez powoda w postępowaniu apelacyjnym - Sąd odwoławczy zobowiązany był do zasądzenia odszkodowania zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy, bądź do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania; II. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: 1) art. 321 § 1 k.p.c., przez jego zastosowanie i uznanie, że w realiach niniejszej sprawy Sądy obu instancji - bez zmiany powództwa przez powoda - nie mogły zasądzić odszkodowania, pomimo iż powyższy przepis ulega modyfikacji w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i w niniejszej sprawie dopuszczalne było orzeczenie odszkodowania w dacie wyrokowania przez Sąd drugiej instancji zamiast uwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy, bądź Sąd ten mógł przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji; 2) art. 477¹ w związku z art. 13 § 1 zdanie drugie k.p.c., przez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie z urzędu roszczenia o odszkodowanie zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy, pomimo że powód wybrał jedno z

przysługujących mu alternatywnie roszczeń i w dacie wydania wyroku przez Sąd odwoławczy istniały postawy do zasądzenia odszkodowania z urzędu, bądź Sąd ten mógł przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji w tym zakresie; 3) art. 316 § 1 i 2 w związku z art. 386 § 1 i 4 k.p.c., przez ich niezastosowanie i niedokonanie uchylecia lub zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji, pomimo że Sąd ten wydając wyrok, przyjął stan rzeczy, który zaistniał już po zamknięciu rozprawy a nie w chwili jej zamknięcia, co naruszyło dyspozycję art. 316 § 1 k.p.c. Rozprawa w tej sprawie została bowiem zamknięta w dniu 19 maja 2014 r., a więc przed wydaniem wyroku Sądu drugiej instancji z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Zatem w dacie zamknięcia rozprawy nie zapadł jeszcze wyrok dotyczący kwestii prawidłowości wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, a w konsekwencji - nie była prawomocnie przesądzona kwestia prawidłowości wypowiedzenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy temu Sądowi lub sądowi równorzędnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się usprawiedliwiona, aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty mogą być uznane zasadne.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 316 § 1 i 2 w związku z art. 386 § 1 i 4 k.p.c. w sposób wskazany przez skarżącego.

W myśl art. 316 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy (§ 1). Rozprawa powinna być otwarta na nowo, jeżeli istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu (§ 2). Przepis ten ustanawia, z jednej strony - zasadę aktualności orzeczenia, zgodnie z którą sąd orzekający jest obowiązany brać pod uwagę zaistniałe w toku procesu zmiany w stanie faktycznym i prawnym sprawy, wpływające na treść rozstrzygnięcia, a z drugiej strony - powinność sądu otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo, jeżeli po jej

zamknięciu ujawniły się nowe fakty istotne dla rozstrzygnięcia. Inaczej rzecz ujmując, okoliczność faktyczna, która miała miejsce po zamknięciu rozprawy, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, jeżeli sąd nie otworzył rozprawy na nowo.

Skarżący upatruje naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 316 § 1 i 2 k.p.c. w nieuwzględnieniu, że w dacie zamknięcia rozprawy przez Sąd pierwszej instancji nie została prawomocnie przesądzona prawidłowość dokonanego mu wypowiedzenia umowy o pracę. W ocenie skarżącego, doprowadziło to do zaniechania uwzględnienia apelacji, a w konsekwencji obrazy art. 386 § 1 k.p.c. bądź też do nieuchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w celu umożliwienia skarżącemu przekształcenia powództwa. Po pierwsze, zarzut obrazy art. 316 § 1 i 2 k.p.c. skarżący odnosi do postępowania pierwszoinstancyjnego, pomijając, że w odniesieniu do kwestii procesowych w postępowaniu apelacyjnym znaczenie mają tylko takie uchybienia prawu procesowemu, które zostały podniesione w apelacji i nie są wyłączone spod kontroli na podstawie przepisu szczególnego. Sąd odwoławczy może wziąć pod uwagę uchybienia procesowe popełnione przez sąd pierwszej instancji jedynie na zarzut podniesiony w apelacji. Bez ich podniesienia zarzutów tych nie może rozważać, chociażby w ocenie sądu drugiej instancji miały one wpływ na wynik sprawy (por. posiadającą moc zasady prawnej uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Tymczasem skarżący nie twierdzi, aby w apelacji sformułował zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 316 § 1 i 2 k.p.c. Po drugie, podstawę rozstrzygnięcia tego Sądu stanowiło przede wszystkim uznanie rozwiązania ze skarżącym umowy o pracę bez wypowiedzenia za zgodne z prawem. Na taką ocenę nie wpływa stwierdzenie prawidłowości lub wadliwości dokonanego wcześniej wypowiedzenia umowy o pracę.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 321 §1 k.p.c. (stanowiącego, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie), upatrywany przez skarżącego w pominięciu przez Sąd odwoławczy, że przepis ten ulega modyfikacji w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy w sytuacjach określonych w art. 477¹ k.p.c. (według którego, jeżeli pracownik dokonał wyboru jednego z przysługujących mu alternatywnie

roszczeń, a zgłoszone roszczenie okaże się nieuzasadnione, sąd może z urzędu uwzględnić inne roszczenie alternatywne).

Formułując ten zarzut skarżący pomija, że - wskutek przesądzenia prawomocnym wyrokiem zgodności z prawem dokonanego wcześniej wypowiedzenia umowy o pracę - w dacie wyrokowania przez Sąd drugiej instancji, przysługiwało mu jedynie odszkodowanie na podstawie art. 60 k.p., z wyłączeniem przewidzianego w art. 56 § 1 k.p. roszczenia o przywrócenie do pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że „przysługujące” pracownikowi roszczenia alternatywne, o których stanowi art. 477¹ k.p., to tylko te, które ustawodawca określił tak w prawie materialnym (por. wyrok z dnia 8 stycznia 2008 r., I PK 192/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 57 i powołane w nim orzeczenia). Niezależnie od tego wyrażany jest pogląd, że kodeksowe roszczenia pracownika z tytułu bezprawnego rozwiązania (wypowiedzenia) umowy o pracę nie mają charakteru roszczeń alternatywnych w rozumieniu art. 477¹ k.p.c., gdyż przepis ten umożliwia sądowi uwzględnienie z urzędu innego roszczenia alternatywnego tylko wtedy, gdy wybrane przez pracownika jedno z przysługujących mu alternatywnie roszczeń okaże się nieuzasadnione. Tymczasem sąd pracy orzeka o przywróceniu do pracy albo o odszkodowaniu tylko w przypadku uznania zasadności zarzutów dotyczących bezprawności dokonanego rozwiązania umowy o pracę i zasądza jedno z tych roszczeń na podstawie przepisów Kodeksu pracy, bez potrzeby odwoływania się do dyspozycji art. 477¹ k.p.c. (por. wyroki z dnia 25 lutego 2009 r., II PK 181/08, LEX nr 736728 oraz z dnia 4 lutego 2015 r., III PK 81/14, LEX nr 1654746). Podkreśla się, że określenie „nieuzasadnione” w rozumieniu art. 477¹ k.p. oznacza stanowiące nadużycie prawa, a więc sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (por. wyroki z dnia 22 kwietnia 2010 r., III PK 70/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 253 oraz z dnia 2 grudnia 2010 r., II PK 131/10, LEX nr 794786 i przywołane w nich wcześniejsze orzecznictwo).

Z kolei zarzut obrazy art. 56 § 1 i 2 w związku z art. 45 § 2 k.p. wskutek jego niezastosowania mógłby mieć uzasadnione podstawy jedynie wówczas, gdyby dokonane skarżącemu wypowiedzenie umowy o pracę okazało się wadliwe. Tylko bowiem w takiej sytuacji roszczenia przysługujące pracownikowi z tytułu

bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia regulowane są przez art. 56 k.p. bez ograniczeń wynikających z art. 60 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., I PK 241/06, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 254).

W sytuacji, gdy zgodność z prawem dokonanego skarżącemu wypowiedzenia umowy o pracę została przesądzona prawomocnym wyrokiem zapadłym w toku postępowania w sprawie, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 60 k.p., chociaż w inny sposób niż wskazany przez skarżącego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli pracodawca rozwiązał umowę o pracę w okresie wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas do upływu okresu wypowiedzenia.

Trafne jest stanowisko Sądu drugiej instancji, że niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia w okresie prawidłowo dokonanego wypowiedzenia rodzi po stronie pracownika wyłącznie prawo do odszkodowania określonego w art. 60 k.p., z pominięciem regulacji art. 56 § 1 i art. 58 k.p. Uszło jednak uwagi tego Sądu, że podstawą ograniczenia przysługujących pracownikowi roszczeń z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia jest uprzednie stwierdzenie, iż wcześniejsze wypowiedzenie zostało dokonane zgodnie z prawem lub nie zostało przez pracownika zaskarżone. Jeżeli pracownik zaskarżył obie te czynności poprzez wystąpienie z roszczeniami przysługującymi mu na podstawie art. 45 § 1 i art. 56 § 1 k.p., to ustalenie zgodności z prawem wypowiedzenia jest warunkiem wstępnym do zastosowania art. 60 k.p. Dopiero wówczas jest bowiem możliwe przyjęcie założenia stanowiącego podstawę rozważanej regulacji, że gdyby stosunek pracy nie został rozwiązany bez wypowiedzenia, to i tak ustałby z upływem jego okresu. Jeżeli zatem pracownik zakwestionował zarówno rozwiązanie stosunku pracy w trybie natychmiastowym, jak i wypowiedzenie dokonane wcześniej i w sprawie zostanie ustalone, że rozwiązanie bez wypowiedzenia jest wadliwe, a wypowiedzenie zostało dokonane prawidłowo, sąd powinien zastosować art. 60 k.p. niezależnie od tego, czy pracownik - dokonując wyboru jednego z roszczeń przysługujących mu z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez

wypowiedzenia na podstawie art. 56 § 1 k.p. - dochodził przywrócenia do pracy, czy odszkodowania w wysokości określonej w art. 58 k.p. (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., II PK 305/04, Prawo Pracy 2005 nr 10, s. 34).

Podobne rozwiązanie przewidziano w art. 59 k.p. Przepis ten - w odróżnieniu od wadliwego wypowiedzenia umowy o pracę na czas określony, z tytułu którego w ogóle nie przewiduje się roszczenia o przywrócenie do pracy (art. 50 § 3 k.p.) - modyfikuje roszczenia pracownika, który dochodził przywrócenia do pracy na podstawie art. 56 § 1 k.p., jednak z uwagi na wystąpienie okoliczności wskazanych w art. 59 k.p. przysługuje mu tylko odszkodowanie. Mianowicie sąd nie może uwzględnić wybranego przez pracownika roszczenia restytucyjnego, jeżeli w dacie wyrokowania upłynął już termin, do którego umowa miała trwać lub gdy uzna, że przywrócenie do pracy byłoby niewskazane ze względu na krótki okres, jaki pozostał do upływu tego terminu. W takim wypadku sąd może jedynie orzec o przysługującym pracownikowi odszkodowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2016 r., I PK 15/15, niepublikowany).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 398¹⁵ § 1 i odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c.

eb